

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Variis Generibus, Causis, Atque Exitu Persequutionvm,
Qvas pij hoc in mundo peregrinantes patiuntur**

Lens, Jean de

Lovanii, 1578

De persecutionibus Eutychianorum. Cap. 38.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30324

DE VARIIS PIORVM

rum locis sedentia, seruiliter cucurrerunt? Illorum iudicio & imperio, inter dominos & seruos conditio mutabatur. Et postea: Furebant illic, ait, vocatorum infinita milia populorum: pro quibus & annonam competentem, constat fuisse preparatam. De Basilica, quasi publica fecerunt horrea, expectantes vt venirent, in quos furorem suum exercere potuissent. Donatistarum igitur, siue circumcellionum humanitatem, sat opinor modo perspicimus. Quos licet aliquando tandem catholicorum principum arma & leges represserint: tamen & Magni Gregorij ætate sic eorum creuit audacia, vt non solum de suis ecclesijs eijcerent catholicę fidei sacerdotes, verumetiam rebaptizarent eos, quos vera confessione aqua regenerationis abluerat.

*Gregor. lib.
3. Registri,
epistola 32.
35. & 63. ad
Mauritium
Imperatorē.*

De persecutionibus Eutichianorum.

CAPVT XXXVIII.

Quid verò Eutichiani? non illi saltem continerent manus tanto duce Archimandrita? At ne isti quidem feritate ac violentia caruerunt. Nam Synodo Ephesi coacta, quę secunda Ephesina fuit, cum hæreseos contagione, vim ad cogendum, pœnis inflictis coniunxerunt: plurimos enim episcopos (teste ipso Leone Pontifice) qui oblatam hæresim constanter respuerat, sedibus suis pulsos, ad exilia deportarunt, eorumque in locum alios substituere. Quamobrem Leo ille sanctissimus, iure meritoque Ephesinum illud concilium, non iudicium, sed latrocinium appellauit. Vbi primates ipsi ad infringendam catholicam fidem, & ad execrabilem hæresim roborandam; alios, inquit, priuilegio honoris exuerint, alios consortio impietatis infecerint, sæuiores profecto in eos, quos persuadendo ab innocentia separabant, quàm illos quos beatos confessores persequendo faciebant. Sanè ad impiam subscriptionem, quantam vim adhibuerint, testantur quorūdam in Synodo Calcedonensi grauium episcoporum voces: è quibus Achatius vnus, episcopus Ariarathiræ, palam testificatus sic est: purę chartę subscripsimus compulsi, & multa vt id faceremus mala perpessi. Omnino, inquam, per potentiam oppressi tandem subnotauimus, vsque ad vesperum tenuerunt in ecclesia ipsa conclusos, & nec ægrotantes quidē nos quietem capere permiserunt aut recedere, vt aliquantulum nos
recol-

*Vide Bre-
uiarium S.
Liberati,
cap. 12.*

recolligeremus: Nam milites nobis & monachos fustibus & gladijs instructos, dedere custodes. Sic ille. Constat etiam aliunde cum militibus trecentos numero fuisse monachos Eutichetis, qui cædes & exilia minitarentur. Denique & armata militum manu Flavianus Constantinopolitanus episcopus, id agentibus Dioscori Alexandrini hæretici grauisimis inimicitijs, depositus ac depulsus est. Vir adeo clarus, vt quoniam illi hæc Eutichiana persequutio vitam ademerat, non modò cura Pulcheriæ Augustæ, iussuque Imperatoris eius coniugis, funus fuerit Constantinopolim honorificè reportatum, verum etiam hūc illi honorem in concilio Calcedonensi vox episcoporum detulerit, vt acclameret, Flauiano æterna memoria: Flavianus post mortem viuit, martyr pro nobis oret. Cæsus enim Ephesi fuerat, multisque affectus iniurijs, dolore plagarum migrauerat ad Dominum. Palestinam verò quàm exagitauerint Eutichianorum furia, vna testis esse potest epistola Leonis Pontificis ad Episcopos Palestinos, quos inter cætera huiusmodi verbis alloquitur: Cùm multis manifestationibus declaratum sit quàm rectè & Nestorium & Eutychen cum Dioscoro, fides Christiana damnauerit, nec Christianus possit vocari, qui vel illius vel horum impietati præbet assensum, doleo vos euangelicæ & apostolicæ doctrinæ (vt audio) resultare, exagitando seditionibus ciuitates, conturbando ecclesias, nec solum iniurias, sed etiam cædes presbyteris atque episcopis inferendo, vt præ furore & sæuitia, propositi vestri & professionis sitis immemores. Vbi est regula mansuetudinis & quietis? vbi longanimitas patientiæ? vbi tranquillitas pacis? vbi firmamentum dilectionis & tolerantia fortitudo? Quæ vos ab euangelio Christi aut persuasio abduxit aut persequutio separauit? Vel quæ tanta extitit decipientis astutia, vt obliuii Prophetarum & Apostolorum, obliuii symboli salutaris & confessionis, quam pronunciantes coram multis testibus, sacramentum baptismi suscepistis, diabolicis vos illusionibus subderetis? Quid apud vos actura fuerant vngulae? quid saua tormeta, si ad expugnandam fidei vestrae integritatem, tantum vana hæreticorum commenta valere? Pro fide vos agere creditis, & fidei contraitis. Ecclesiae nomine armamini, & contra ecclesiam dimittatis. Sensit horum quoque furorem & Alexandrina eccle-

*Consule acta
concilij Cal-
cedonensis.*

*Hac in 5.
Liberati
Breviario,
cap 12.
Epistola 83.*

DE VARIIS PIORVM

Fide Liberati Breuarii, cap. 14. § 15.

fia, mortuo quippe Marciano principe, collectis hæreticorū turbis, Timotheus & Petrus, Dioscori iam damnati sectatores, venerunt Alexandriam: eaque in sede, factione scismatica, aduersus legitimum episcopum, Timotheum pseudoepiscopum ordinarunt. Itaque duo repente apud Alexandriam episcopi esse cœperunt, triduo ante Pascha, cum Dominica in ecclesijs cœna celebratur. Catholicus episcopus, sanctus erat Protherius, quem in ecclesia, ad quā metu confugerat, perditis hominibus in id facinus cōparatis, ipso in baptisterio trucidant, laniant, eijciunt. Postremò funus ipsum incendunt, cineresque spargunt in ventos. Interea verò Leo sumit imperium, ad quem de tanto facinore, catholicorum querela peruenit, cum ex aduerso hæretici ab eodem Imperatore postularent, vt Chalcedonensis Synodus aboleretur. Et ipsius quidem Leonis Pontificis, ad Leonem Imperatorem hac ipsa de re legitur epistola, qua illum eiusmodi verbis commonefecit. Nonne perspicuum est quibus pietas vestra succurrere, & quibus debeat obuiare? ne Alexandrina ecclesia, quæ semper fuit domus orationis, spelunca nunc fiat latronum? manifestissimum quippe est, per crudelissimam insanissimamque sæuitiam, omne illic celestium sacramentorum lumen extinctum. Intercepta est sacrificij oblatio, defecit chrisimatis sanctificatio, & parricidalibus manibus impiorū omnia se subtraxere mysteria. Nec villo modo ambigi potest, quid de his decernendum sit, qui post nephanda sacrilegia, post sanguinem probatissimi sacerdotis effusum, audent sibi ius persuasæ dignitatis expetere, & Apostolicæ doctrinæ inuolabilem fidem ad concilia prouocare. Magnum ergo vobis est, vt diademati vestro de manu Domini etiā fidei addatur corona, & de hostibus ecclesię triumphetis. Quia si laudabile vobis est aduersarum gentium arma contere, quanta erit gloria ab insanissimo tyranno, in cuius contritione omnium est ecclesiarum iniuria, liberare? Hæc sanctissimus Pontifex: quibus simulque alijs motus Imperator, tulit opem laboranti Alexandrinorum ecclesiæ: hæreticus ille Timotheus de præsumpto episcopatu deponitur, eoq; in exilium relegato Petrus quoque fuga elabitur. At Leone è viuis sublato cùm Basiliscus occupasset imperiū, rursus Synodi Calcedonensis damnatio, rursus catholicorum fuga secuta est. Redduntur hæretici suis

Cap. 16. apud Liberatum plenius hæc ipsa leges.

suis & honoribus & locis, & sacra diuinaque omnia hæretico tyranno sæuiente, calcantur. Sed haud multò post tamen, ea quoque tempestas sedata est. Oppresso enim Basilisco, Zeno prouectus ad imperium, catholicum episcopum Alexandrinæ ecclesiæ restituit. Verùm (vt animaduertas priorum vitam ex prosperis & aduersis mirabiliter sepe contexti) Zenoni post annos sedecim mortuo, successit Anastasius, qui inimicos Synodi Calcedonensis fouēs, orthodoxos grauius est persecutus. Namque præter episcoporum exilia, etiam Macedonium episcopum catholicum apud Gangas interficiendum curauit. Denique nec visis terrificis permotus, nec Hormisdæ literis sanatus (quanquam nec antea Gelasij grauiissima illi monita defuerunt) etiam eius legatos à suis reiecit aspectibus, nauique fragili impositis mandauit, ne vsquam per totam Græciam ad aliquam ciuitatum diuerterent. Quin & inter cætera, quæ ad Hormisdam scripta direxit, hoc quoque apertissimè posuit: Nos iubere volumus, non nobis iuberi. Quam eius impiam temeritatem diuina ultio in eius celeriter subsecuta morte, monstrauit. Eodem enim tempore, nutu eius qui & regibus imperat, cælesti fulmine ictus interiit. Meliore mente fuit Iustinianus princeps, quem B. Agapitus Pontifex, cum post colloquium reperisset in Eutichetis dogma corruisse, licet graues ab eo peius exilij minas, tamen vsque ad eò constanter admonuit atque corripuit, vt hæc tum ab eo vox missa legitur. Ego ad Iustinianum Imperatorem Christianissimum venire desiderauit, sed nunc Diocletianum inueni: Ille verò Pontificis correptione & eruditione permotus, (Namque Anthimum etiam eiusdem regiæ ciuitatis episcopum, palam differendo reuicerat) monitis lætus acquieuit, sedemq; Apostolicam veneratus fidei catholicæ confessionem, vna cum multis qui similiter desipuerant, amplexus est. Anthimum quoque disputatione quidem superatum & conuictum, sed in erroris tamen assertionem pertinaci animositate persistentem, communionem priuauit, persuasoque principe in exilium ire coegit. Sed hoc mortuo Constantinopoli Pontifice, Siluerioq; Romæ eius in locum ordinato, abs Theodora Augusta præceptio allata est ad Belisarium, aduersus Gottos in Italia tunc agentem, vt Papam Siluerium quacunq; ratione & arte circumuentum, deponeret: aut certè transmitteret

In lib. Pontifici de Hormisdæ vita.

In lib. Pontificali, tomo 2. concil.

DE VARIIS PIORVM

Constantinopolim, propterea quod Anthimum hæreticum recipere in communionem recusasset, quod Belisarius, tametsi inuitus, urgente iussione improbæ & impiæ mulieris, nihil moratus effecit. Nam neque in eam rem comparata & empta defuerant testimonia falsa multorum, qui se affirmarent sæpius deprehendisse Siluerij literas, quibus Gotto Romam aduocaret, pollicitus si venirent, eam sese illis traditurum esse. Pulsus igitur est eiusmodi causæ pretextu B. Siluerius, tandemque in Palmariam insulam relegatus, in qua etiam exulans, variaque afflictione & inedia confectus, ex hac ærumnosa vita migravit. Quin & ipse Vigilus quamquam per scelus Siluerij successor esset, atque reuocaturum esse Anthemium si pontificatu potiretur, Augustæ promississet, tamen cum loci sui memor id facturum se constantissimè negauisset, publica affectus contumelia, grauissimèq; afflictus est: Clerus quoque ipse, qui eum fuerat comitatus Constantinopolim, exilio multatus, atque ad metallum incidenda damnatus est.

Vide hæc plenius in Breuiario Liberati, cap. 32.

Sic reperies de Acephalis in quadam epistola Orientium ad Agapylum Papam, quæ ponitur actione 1. concilij Constantinopol. 5. Originis verò Acephalon & nominis rationem, reperies in Breuiario Liberati, ca. 9. in fine, quod ponitur tomo 2. concil.

De Acephalis. CAPVT XXXIX.

PORRÒ cùm ab Eutichetis & Dioscori furij excitati essent, illi qui Acephali nuncupati sunt, dici vix potest, quantum Orientem totum sæuendo turbauerint. Deplorarunt hoc, pluribusque verbis finestas eorum tragedias prosequuti sunt, Siriæ & Palestinæ Archimandrite & monachi, in ea epistola quam ad Mennam scripserunt Constantinopolitanum patriarcham, ipsamque Synodum quæ tum in regia illa vrbe iam quintò celebrabatur. Commemorant eorum sceleratos impetus in sacerdotes, ac religionum pios cœtus: referunt carceres & vincula, & rapinas, & digitorum confractiões violentas, quibus pios quoque cruciabant. Ne verò his parum fecisse viderentur, addunt non modo ipsos diu noctuque latrocinando iugulasse permultos, verumetiam Iudeorum latrocinantiũ turbas collegisse, quas in viros sanctos ex insidijs immitteret, horumq; opera laniasse non paucos ac membra insepulta sparsisse. His Acephalis sese Seuerus quidam adiunxerat Antiocheni episcopatus violentus vsurpator, cuius scelestam mentem atque operibus cruentis ecclesiam Antiochenam luctu & moestitia completam esse, clerus eiusdem ecclesiæ conqueritur, s. ribens